

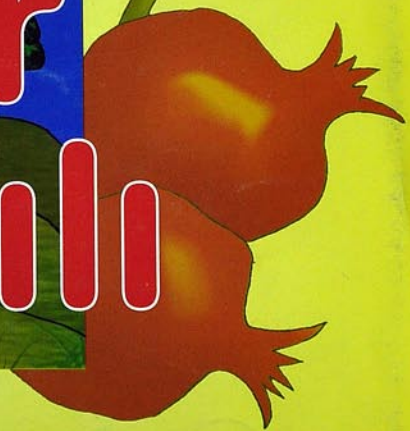
2

"MƏN VƏ MƏNİM DÜNYAM"

Teymur Elçin

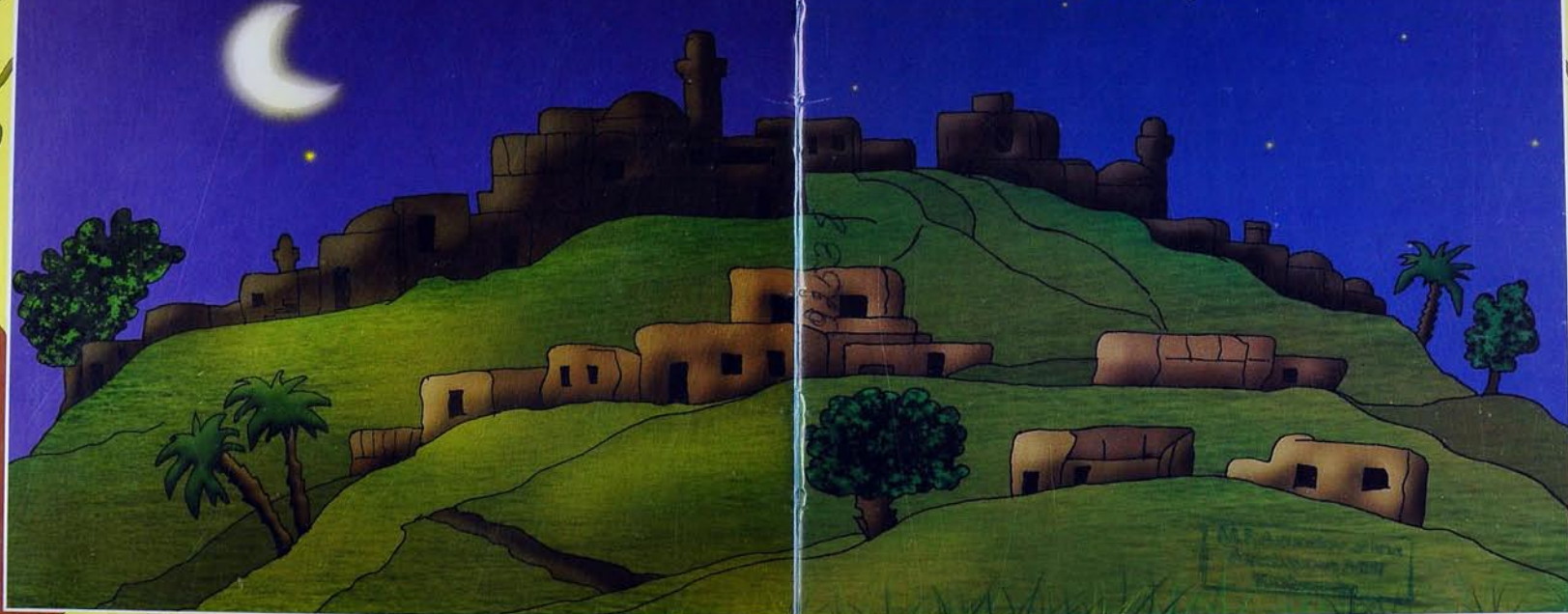
Layihənin məsləhətçisi: Xalq yazıçısı ELÇİN

Nar nağılı

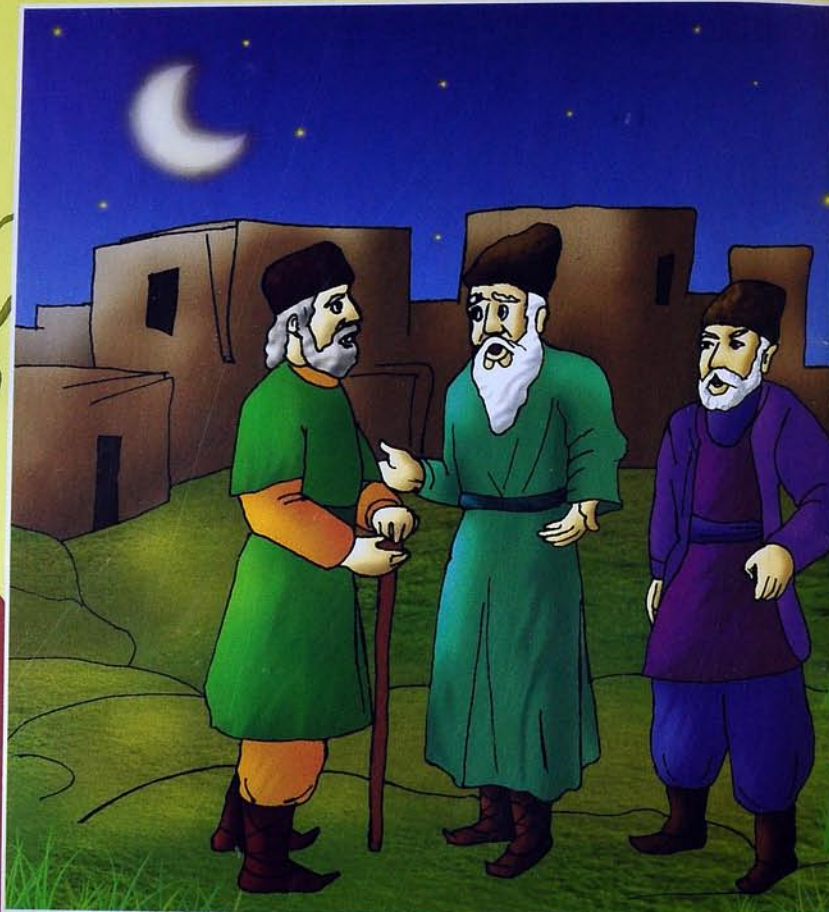
Qedimlérde
Böyük bir el-oba vardı,
Qaranlıqlar içində o
Yaşayardı.

Oğurlayıb aparmışdı
Qara devlər günəşini,
Söndürmüşdü çox evlərin,
Ocağını, atəşini.

2

3

Xeber tutub,
Yol üstüne
yığışmışdı qocalar.
— Deyirlər ki, yene günəş
Gətirməyə gedən var!
— Kimdir gören?

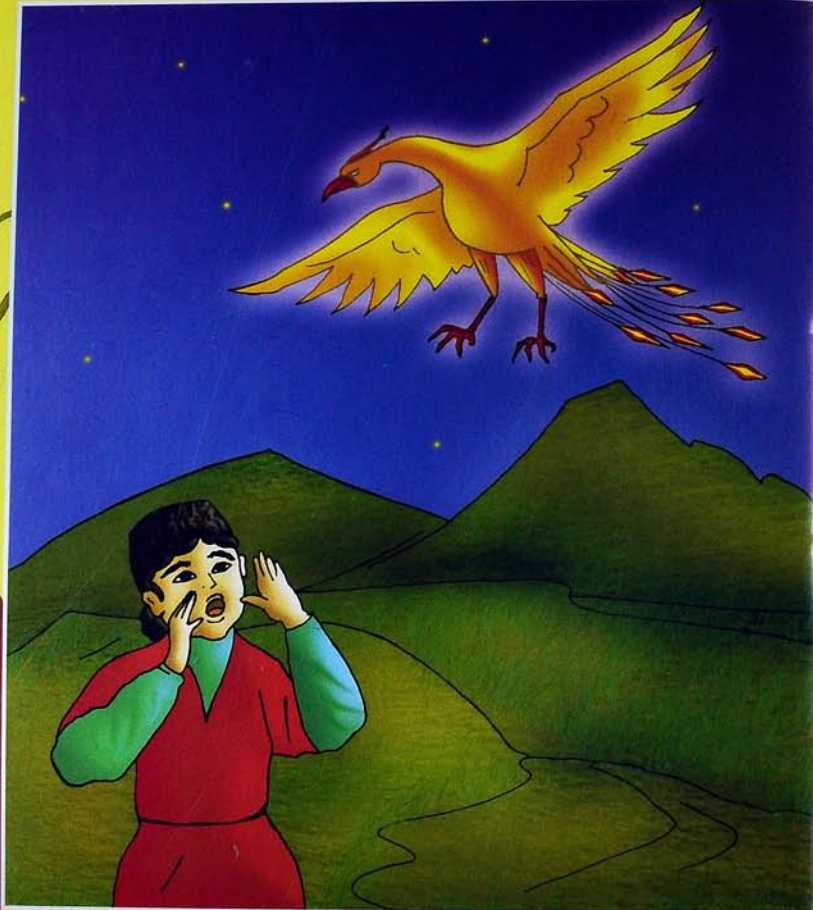
6

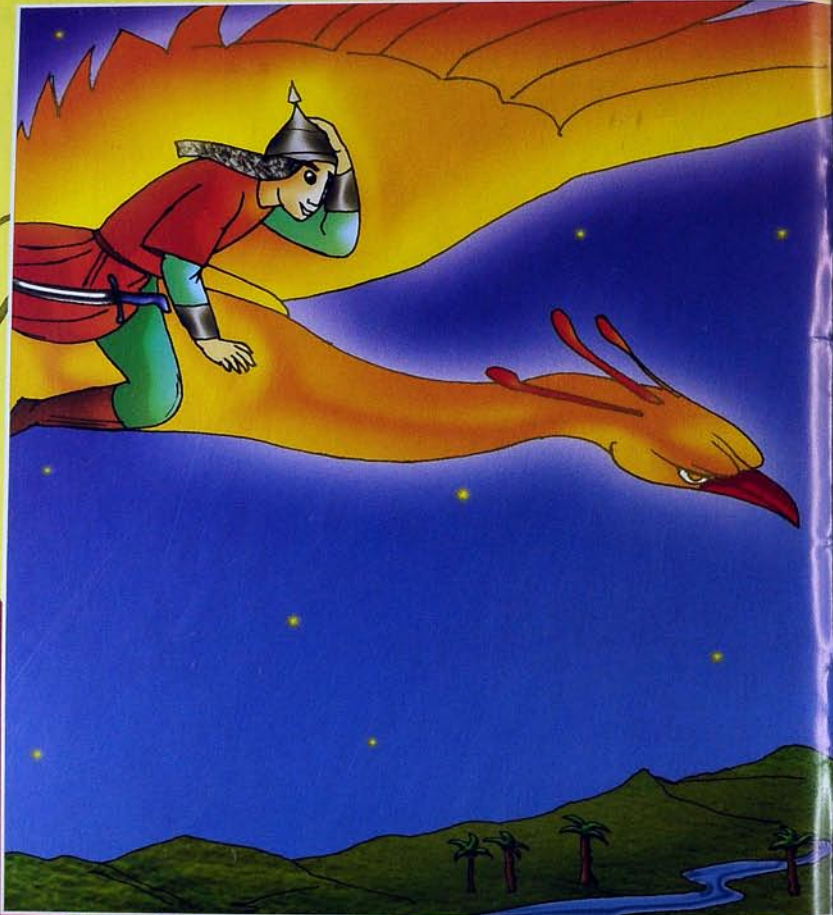
— Güner adlı bir uşaq!
— Devlər onu
Sərçə kimi boğacaq!
— Yox, igiddir,
Ümidimiz onadır.
— Güneş onun
ellerində doğacaq!

Qucaqlayıb nəvəsini
Baba belə deyirdi:
«— Gəder-gəlməzdir»
bu yol
Qorxaqlardan öteri.
Qorxma, get, ürəkli ol!
Yadda saxla sözümü,
Tilsimləri parçala,
Güneşlə qayıt dala!..

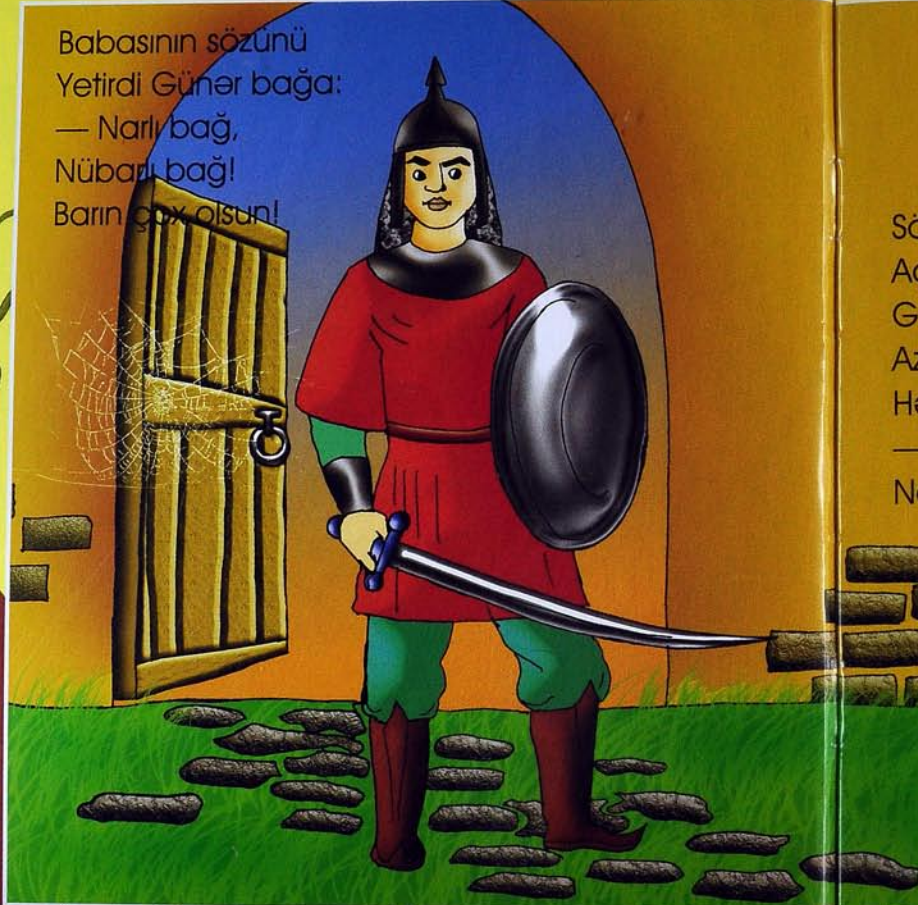
Güner səsləndi: — O – hooy!
 Dərələrdən sel kimi,
 Təpələrdən yel kimi,
 Uçub gəldi Qızılquş.
 Onun adıymış Ohoy.
 Quş deyildi elə bil,
 Adam tək bilirdi dil.
 — Uçaq, uçaq! – deyirdi;
 İşıqlı gözləriylə
 Gördüyünü yeyirdi.

Qılınc bağıladı Günər,
 Qalxan aldı əlinə.
 Göz qırpınca sıçradı
 Qızıllaşun belinə.
 Uca dağlar aşdılar,
 Uzun yollar keçdilər.
 Yerdə alovlar görüb,
 Ağ buluddan
 düşdülər.

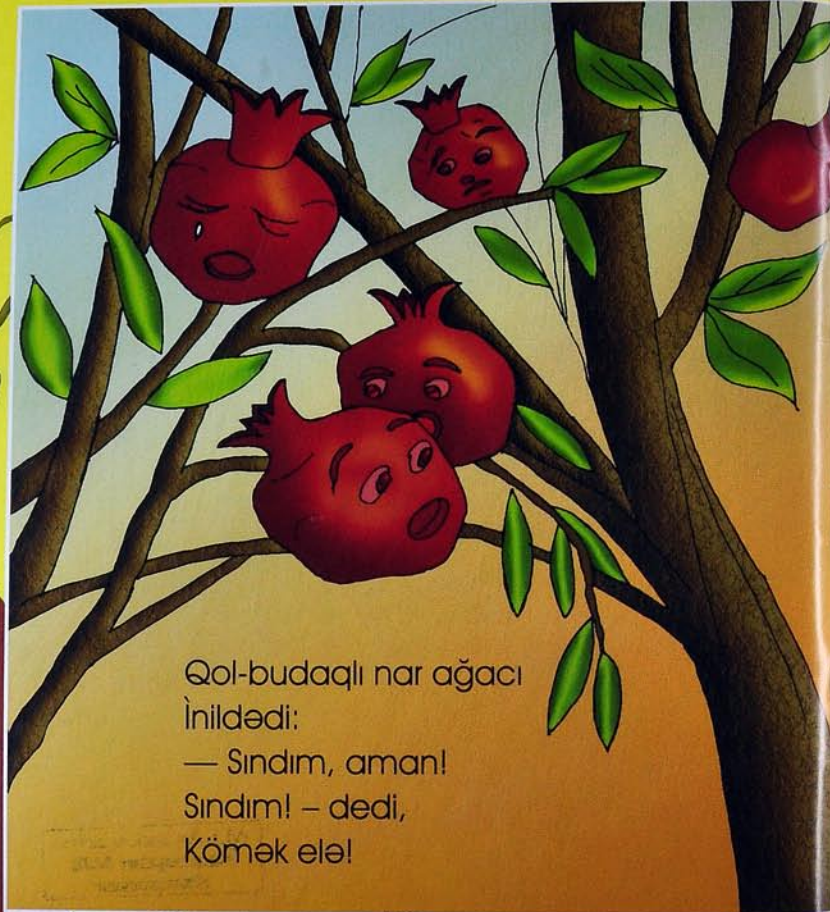

Babasının sözünü
Yetirdi Güner bağa:
— Narlı bağ,
Nübarı bağ!
Barın çax olsun!

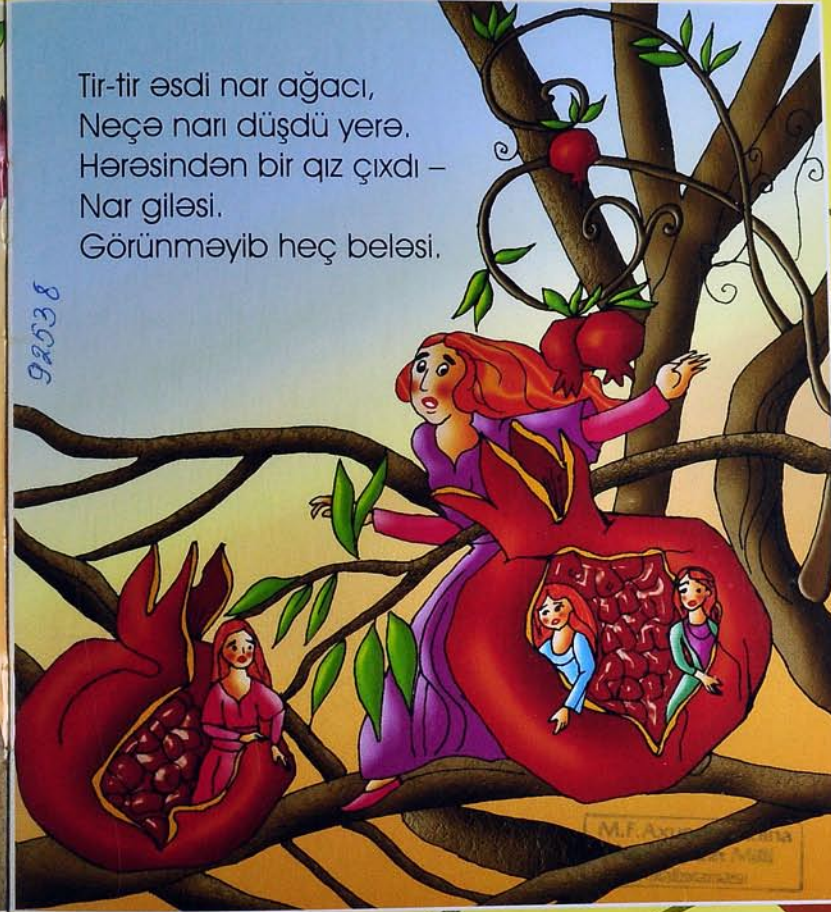

Söndü tilsim-alovlar,
Açıldı gen darvaza.
Güner girdi içəri,
Az qaldı çaşib-aza.
Hər yandan çığirdılar:
— Qoyma bağa giren var!
Narımızı dərən var!

Qol-budaqlı nar ağacı
İnildedi:
— Sındım, aman!
Sındım! – dedi,
Kömək elə!

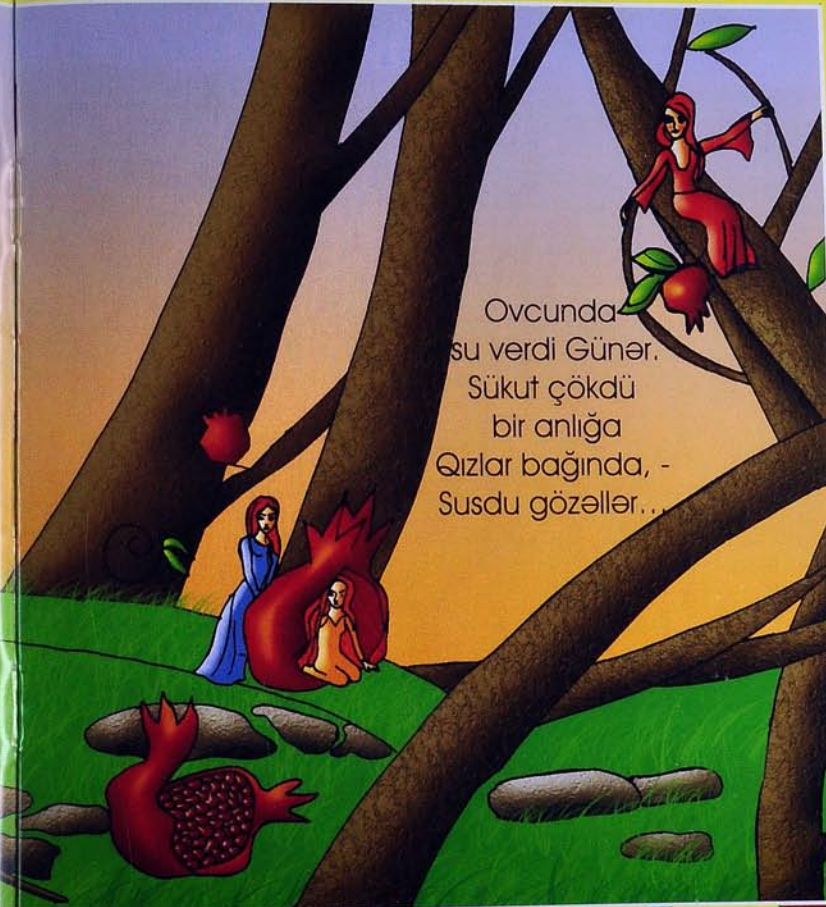

Tir-tir əsdi nar ağacı,
Neçə narı düşdü yərə.
Hərəsindən bir qız çıxdı –
Nar giləsi.
Görünməyib heç beləsi.

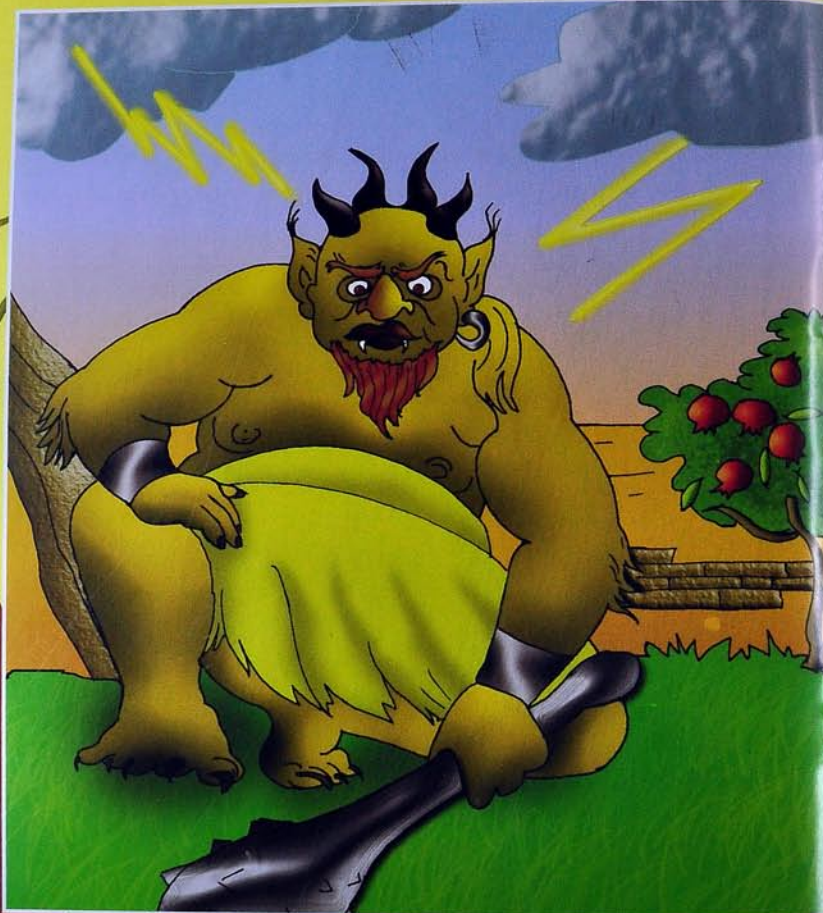
92038

Alışırdı nar yanaqlar,
Qızarırdı nar dodaqlar.
Bu balaca, gözəl qızlar
Qaçırdılar ora-bura,
Pervane tək uçurdular,
Özlerini
Ağaclarla vura-vura
— Yandım, aman,
Yandım, yandım! –
deyirdilər.
Nardan çıxan
bu qızlara,
«Yandım!» – deyən
susuzlara

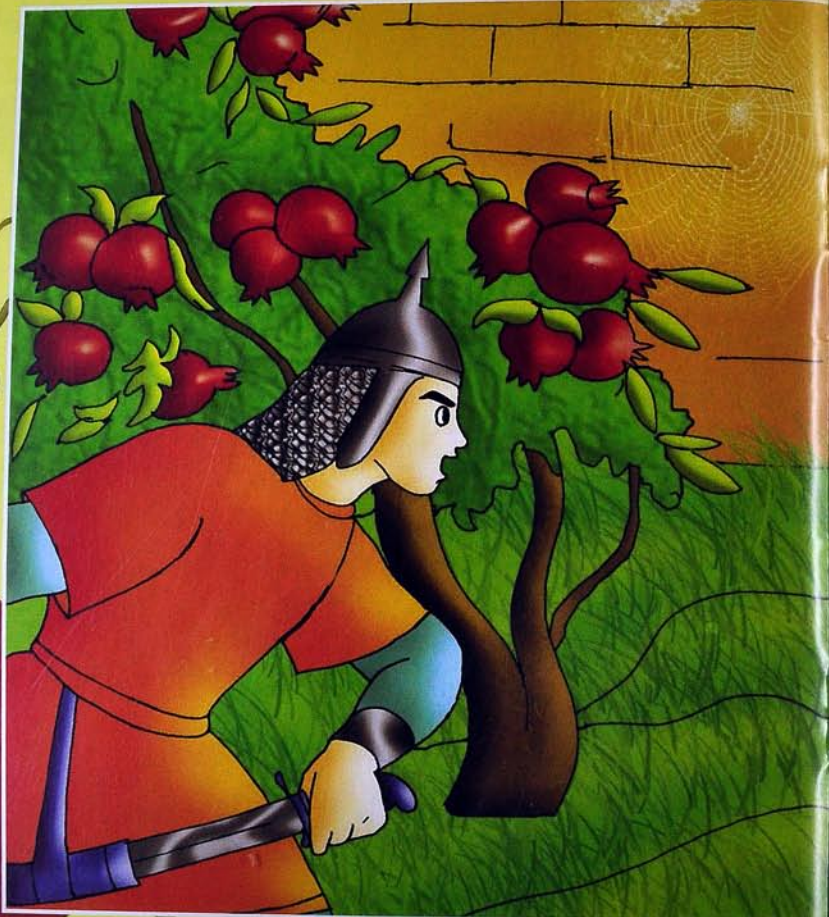

Ovcunda
su verdi Günər.
Sükut çökdü
bir anlığa
Qızlar bağında, -
Susdu gözəllər...

Göy gurladı,
Şimşək çaxdı birdən.
Bilinmədi
göydən düşdü,
Yoxsa çıxdı yerdən
Dördbuynuz dev,
Qorxusuz dev.
— Adam-badam
iyisi gəlir,
Kimdir girən
nar bağına?!
Çıxsın, görüm,
qabağıma!..

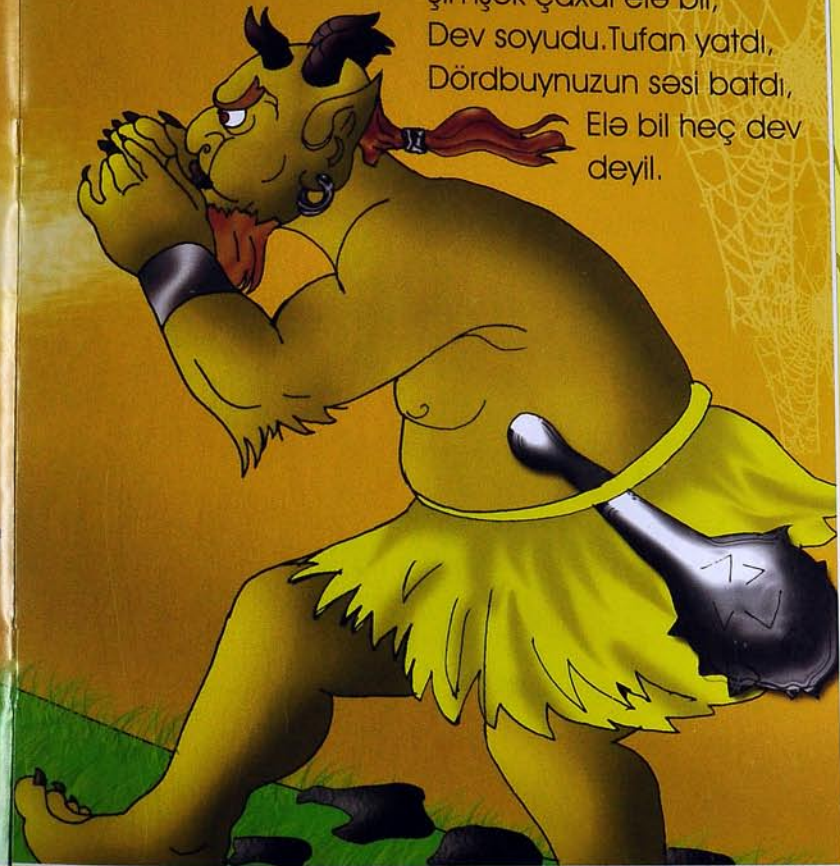
— Mənəm! Güner!
Hırləndi dev:
— Bura gələn sağ
qayıtmaz,
Külə dönər!
Qəhqəh çəkib üfürdü
dev,
Var gücüylə.
Gözler çıxdı kəlləsinə.

Tufan qopdu Nar bağında,
 Alt-üst etdi yeri, göyü,
 Güneri çox atıb-tutdu,
 Gah qaldırdı, gah oturdu,
 Çox istədi çırpsın yere.
 Güner çəkdi qılıncını,
 Səpələdi ağılcımı –

Şimşək çaxdı elə bil,
 Dev soyudu. Tufan yadı,
 Dördbuynuzun səsi batdı,
 Elə bil heç dev deyil.

Dördbuynuz dev bildi ne var,
Gördü nədir Şimşək qılınc
Üstündeki parıltılar.

— Dev, yaxın gəl,
Qılıncımı göstərim,
Sən baxmasan pis olar!

— Yox, yox, oğlan!..
Yaxın gəlmə!..
Sənə heç bir sözüm yox!

— Onun sənə sözü var!

— Yox, yox!

— Deyir öldür Dördbuynuzu,
Qalsın dördcə buynuzu.

Öldürmə yox!..
Dördbuynuz dev,
Qorxusuz dev
Yalvardı çox:
— Götür, senin olsun bu bağ,
Məni, amma, gəl sağ burax!
Narcanı da,
Mərcanı da götür apar.
Yaxındakı ağacdadır,
Özün qopar!

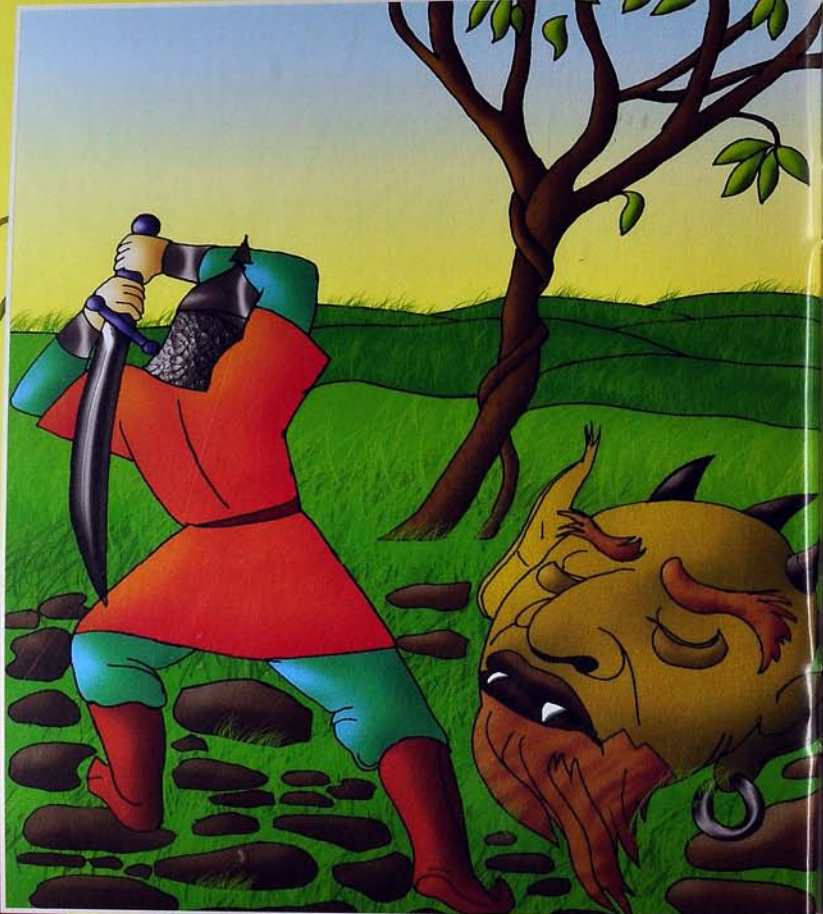

Bu vaxt Qızılquş göründü,
Tez şğıdı devin üstə.
Parıldadı şimşək qılınc
Vurub keçdi ildirim tək.

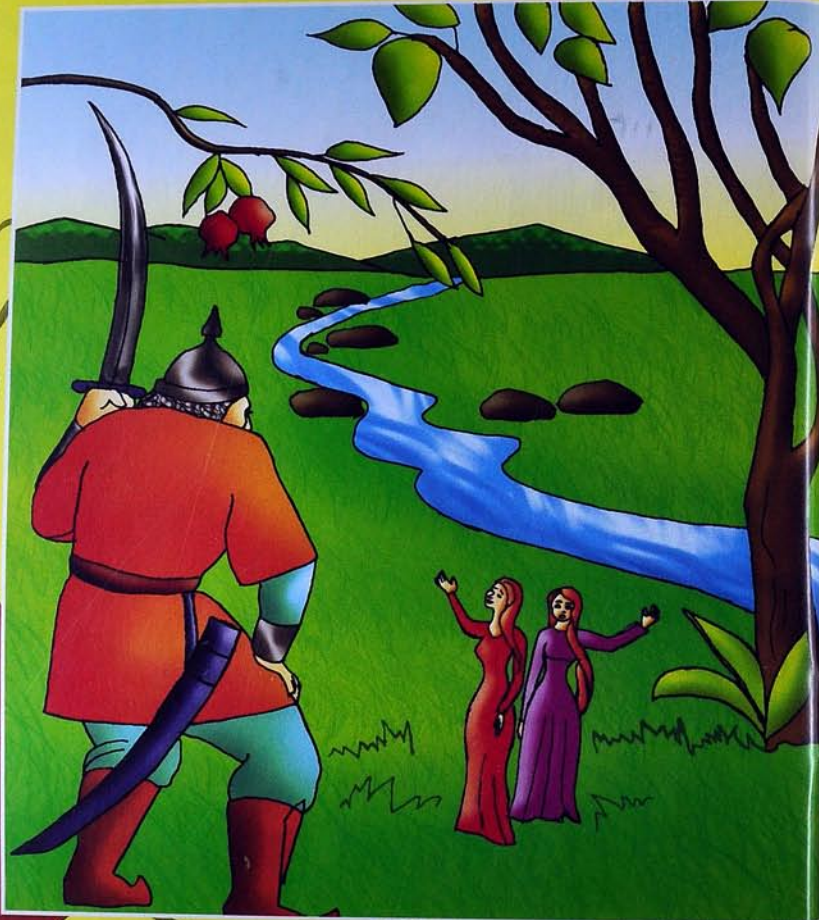

Yerə düşdü devin başı
Gövdəsindən üzülərək.

Danıřırdı bedensiz bař,
Xırıltıyla, yavař-yavař.
Qılıncını qaldıranda
Yenə G ner
Çıgırıřdı nar qızları –
Nargil ler:

— Deymə ona! Tilsimli dir!
Kim toxunsa alovlanır,
Külə döner!

Devin canı qalıb narda,
Nar asılıb budaqlardan.
Təkçə Narcan

Tapa bilər.

Qızlar yenə çiğirdilər:
«Narcan! Narcan!»

Ağacların arasından
Bir qız baxdı:

Ay parçası,

Gün parçası.

Günəri o lap çaşdırdı,

Gözlerini qamaşdırdı.

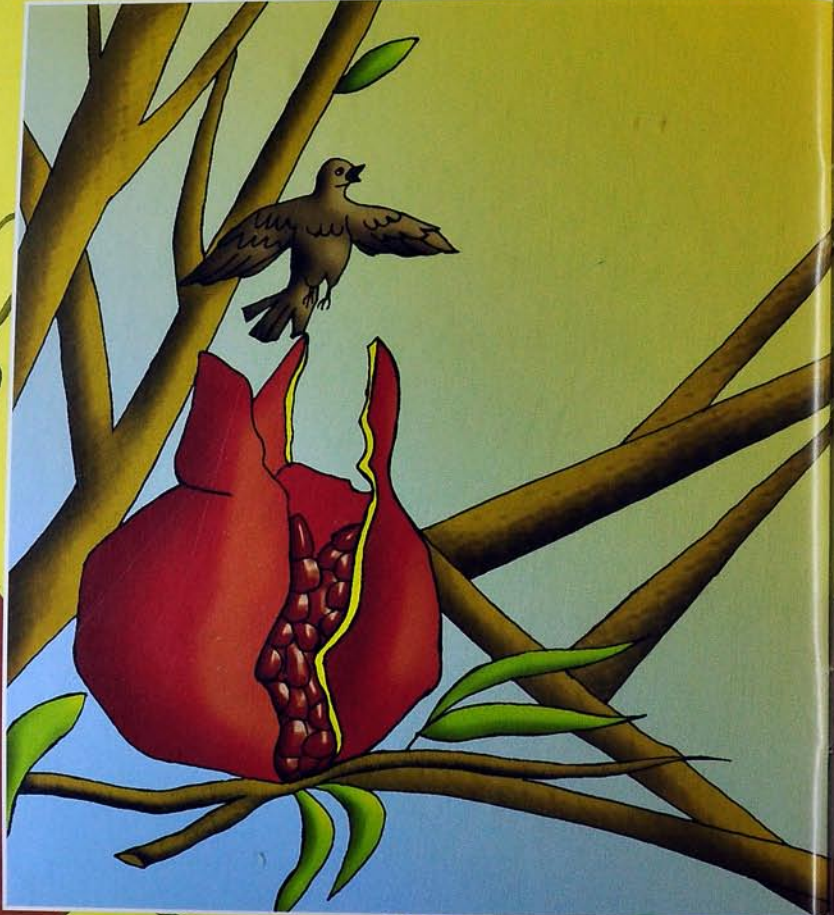
— Axtardığım günəş budur,
Meni yaxdı.

Elə bil ki, eşitdi qız
Bu sözləri.
Yaxın geldi, əlində nar,
— Güneş dağlar
dalındadır
Uzaqlarda.

Tələsərsən, əlin yanar.
Dev ölməyib,
Qırılmayıb tilsimləri,
Köməyine çağırır o
Göyü, yeri.

Bu nardadır onun canı,
Öldürməsen, —
Qara devlər yığısacaq,
Töküləcək
Adamların qanı nahaq.
Günər narı vurdu yerə,
Parçaladı.
İçindən bir sərçə uçdu,
Qızılaqşun
Caynağına gəlib düşdü.
Dördbuynuzun canı sərçə.

— Sağ ol, cavan!
 Sən ayatdın bu qızları
 Devim ölüm yuxusundan.
 Məni də sən etdin xilas.
 Yaxşılığın yerdə qalmaz.
 Arzun nədir, gizlətmə gəl!
 Eləyərəm ona əməl.

— Mən günəşi axtarıram,
 Zülmətdədir elim, obam.
 Bacarırsan, kömək elə,
 Qayıtmayım yarı yoldan...
 Getdi Narcan,
 Balaca bir yaşıl kolun
 Yarpaqları arasından
 İki iri nar qopartdı, —
 Dağ laləsi, qıpqırmızı.
 Yaxın geldi,
 Günərə bir nar uzatdı.

— Götür, bunu sən yeyərsən.
 Güc gələcək qollarına.
 Tufanlara, çovğunlara
 Düşəcəksən,
 Şaxtalarda donacaqsan,
 Sən günəşi görmək üçün
 Alovlarda yanacaqsan.
 Amma ölüm
 Gəlməyəcək sənə yaxın,
 Saxlayacaq səni bu nar.
 Götür, apar!
 Qabağına qoç gələcək,
 Bir cüt, qoşa,
 Buynuzlaşa-buynuzlaşa,
 Biri ağ qoç, biri qara.
 Qara qoçu qoyma yaxın,
 Atar səni yarı yoldan
 Yene zülmət dünyasına,
 Gecələrin gecəsinə...

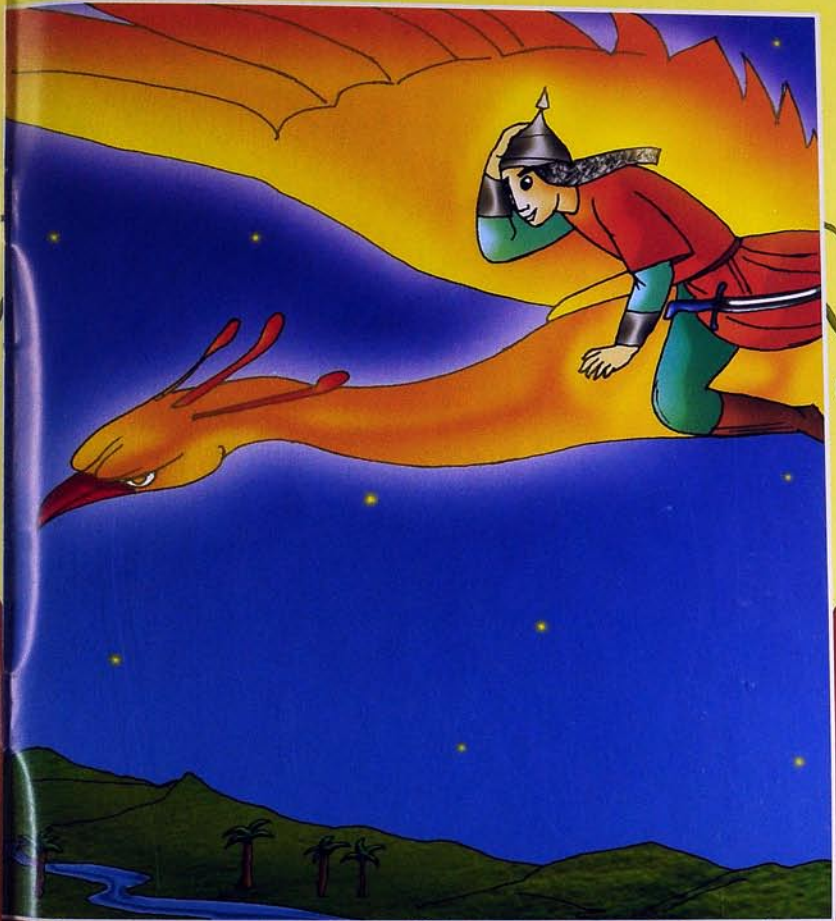
Min ağ qoça,
Möhkəm yapış buynuzundan.
Ağ qoç səni gətirəcək
Qaf dağının ətəyinə.
Orda uca çinar bitib,
Dövresindən keçən yollar

Çoxdan itib –
Nə gələn var, nə gedən var,
O çinarda yuva qurub
Zümrüd quşu.

Yuvasında – balaları.
Dənələrsən, bax, bu narı.
Bircə-bircə yedirdərsən
Balalara
Əgər yolda düşsən dara
Köməyinə gələcəklər.
Mərcan narın yarısını
Saxlayarsan Zümrüd quşa.
Qanadına alıb sənı
Aparacaq Gündoğuşa.
Qaf dağının zirvəsində
Görüşərsən
Günəşlə sən.
Qayaların arasından
Qulağına səs gələcək;

Get yaxına.
 Zəncirlənmiş bir cavanı
 görə bilərsən.
 Yaxşı-yaxşı bir bax ona.
 Elə bil ki, yuxu görür.
 İniləyir.
 Məğrur başı
 Sinesinə hərdən dəyir.
 Dövrəsində qıy vuruban
 Qoca qartal güdür onu.
 Hərdən qonur döşü üstə
 Caynağıyla parçalayır,
 Ürəyini didir onun.
 O zirvəyə çıxsan əgər,
 O cavanın zəncirini
 Qırıb atsan,
 Çatacaqsan istəyinə,
 Onda, bil ki, sən rahatсан.

Od verəcək Günəş sənə,
 Yollarına məşəl edib
 O odu sən
 Zülmətləri qovacaqsan,
 Elə işıq verəcəksən!..
 Günər baxdı uzaqlara
 Gözlərində gün işığı.
 «Gəl!» — deyirdi indi ona
 Yerin göylə qarışığı,
 Vidalaşdı Nar bağıyla,
 Ağacları, torpağıyla.
 Nar-qızlarla sağollaşdı.
 — Sağ ol, Narcan!
 Nurla dolsun
 Bağın, bağçan,
 Salamat qal!
 Sağ get, sağ gəl.
 Üzüağ gəl,
 Uğur olsun,
 İgid oğlan!

№ 2009
2323

İdeya müəllifi: Qoşqar Qarayev
Layihənin rəhbəri: Qaraqoyunlu

Nəşriyyat direktoru: Nərgiz Cabbarlı
Yazar: Teymur Elçin

Rəssamlar: Vüqar, Laləzar Vəliyeva
Dizayner: Rumlil Hüseynov

Nəşriyyat redaktoru: İlyas Tapdıq
Texniki qrupun rəhbəri: Denis İzuf

Çap imzalanması: 09.05.2009,
formatı 70x100/8, fiziki q.v. 4/25, təbaşliri kağız №1,
arial qarnituru, tirajı 10000, sayı 500

Kitab «Bəşik nəşriyyatı»nda nəşrə hazırlanmış
(Tel.: (+99412)4183873, (+99440)2181787, (+99450)4989555
E-mail: beshik@beshik.az; www.beshik.az)

və
"IDEAL-PRINT" mətbəəsində ofset üsulu ilə çap olunmuşdur.
Tel.: (+99412)4426767, (+99412)4183872
idealprint@mail.ru

STANDARTLAŞDIRMA, METROLOGIYA
VƏ PATENT ÜZRƏ DÖVLƏT AGENTLIYI
şahadətnamə № 2005 0563
iddia sənədi № 2005 0841,
ilklik tarixi: 15.07.2005.

Nəşrin istifadəsi ilə bağlı bütün müstəsna hüquqlar
«Bəşik nəşriyyatı»na
məxsusdur.

© «Bəşik nəşriyyatı»

Əmtəə nişanı: "MƏN VƏ MƏNİM DÜNYAM"

ISBN 978-9952-446-75-3

538